

Sygn. akt V CSK 597/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa A. W. i mał. J. H. reprezentowanej przez matkę K. W.

przeciwko J. K., E. W., E. W.-K. i K. M.

przy uczestnictwie interwenienta ubocznego T. H.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 14 lipca 2017 r.,

wniosku pełnomocnika powódki o sprostowanie oczywistej omyłki w postanowieniu

Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2017 sygn. akt V CSK 597/16,

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Adwokat B. J., pełnomocnik powódki J. H., wnioskiem z dnia 27 czerwca 2017 r. wniósł o sprostowanie oczywistej omyłki w punkcie drugim postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2017 r., sygn. akt V CSK 597/16, w ten sposób, aby przyznane zostało mu wynagrodzenie w wysokości 8 856,00 zł wraz z podatkiem od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

Według pełnomocnika zawarte w skardze kasacyjnej sformułowanie, że wnosił on o „przyznanie nieopłaconych w całości ani w części kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym wg. norm prawem przewidzianych” miało oznaczać nie tylko złożenie przez niego wniosku o przyznanie przedmiotowych kosztów, ale także stanowić oświadczenie, o którym mowa w § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801, dalej „Rozporządzenie z 2015 r.”).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 8 maja 2017 r. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powódce J. H. przez adwokata B. J. oddalono, gdyż wnioskodawca nie zawarł we wniosku o ich przyznanie oświadczenia, iż należna mu opłata nie została uiszczona w całości lub w części. Sąd Najwyższy podzielił pogląd przyjęty w orzecznictwie, że wspomniane oświadczenie powinno być sformułowane wyraźnie we wniosku o przyznanie od Skarby Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej stronie w postępowaniu z urzędu (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2012 r., V CZ 133/11, niepubl.), a nie wynikać tylko z faktu sformułowania samego wniosku.

Wniosek adwokata B. J. o sprostowanie postanowienia z dnia 8 maja 2017 r. zmierza do zakwestionowania powyższego poglądu i wykazania, że oświadczenie, o którym mowa w § 3 Rozporządzenia z 2015 r., nie musi zostać sformułowane

wyrażnie we wniosku o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, lecz może jedynie wynikać z faktu sformułowania przedmiotowego wniosku. Oznacza to, że wniosek adwokata B. J. o sprostowanie postanowienia z dnia 8 maja 2017 r. nie ma na celu sprostowania oczywistej omyłki, lecz zmierza do merytorycznej zmiany rozstrzygnięcia zawartego w punkcie drugim tego postanowienia, co w ramach sprostowania na podstawie art. 350 k.p.c. jest niedopuszczalne (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2007 r., I PK 261/06, niepubl., i z dnia 17 czerwca 2014 r., I CSK 422/13, niepubl.). Należało więc uznać wniosek adwokata B. J. o sprostowanie postanowienia z dnia 8 maja 2017 r. za bezzasadny.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

aw

jw